

Σάμος: Παιδεία με αυτόφωρο

Στη Σάμο οι αποφάσεις για συγχωνεύσεις τμημάτων στοιβάζουν μαθητές σε αίθουσες που δεν τους χωρούν, ενώ τα κενά σε εκπαιδευτικούς μένουν ακάλυπτα. Όταν όμως μαθητές γυμνασίου έκαναν κατάληψη για να το καταγγείλουν, το κράτος βρήκε αμέσως προσωπικό. Έξι ανήλικοι συνελήφθησαν μαζί με τους γονείς τους, με κατηγορίες για διατάραξη κοινής ειρήνης. Τα ονόματα τα έδωσαν οι ίδιοι οι διευθυντές. Η απάντηση ήρθε με μαζική πορεία μαθητών, εκπαιδευτικών και γονιών από τα γυμνάσια ως την Αστυνομική Διεύθυνση και την Εισαγγελία, που ζήτησε να αποσυρθούν οι κατηγορίες. Η δίκη ορίστηκε για τις 10 Δεκεμβρίου. Το μάθημα της ημέρας είναι σαφές: Όποιος σηκώνει κεφάλι, πάει για ανάκριση. Πρόκειται για αντιδημοκρατική κατηφόρα που μόνο την περίοδο της Χούντας την είχαμε ξανασυναντήσει...

■ της **Μαρίας Μανδάλου**

διαβολοσκορπίσματα

Παραφθορά

Σήμερα μου είπε πως η κοιλιά της έχει γίνει σαν το εκκρεμές του Φουκώ. Μας χωρίζουν μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα. Βορράς Βαρύς και τζαναμπέτης Νότος. Θέλετε να επιτρέψετε σ' αυτή την εφαρμογή να κάνει αλλαγές στη συσκευή σας; Όχι ρε φίλε, δεν θέλω! Δεν θέλω αλλαγές στο σύστημα! Τί σ' έπιασε; Τίποτα. Μου πετάγεται ξαφνικά στην οθόνη ένα εικονίδιο και με ρωτάει αν θέλω... Τέλος πάντων, του είπα όχι. Κάνε νηλνίτ. Μού τάχει πρήξει σήμερα. Προσπαθώ να φανταστώ μια κοιλιά σαν το εκκρεμές. Του Φουκώ. Σηκώνομαι απ' την καρέκλα μου, ρυθμιζόμενη ασφαλώς, αν τύχει και κάτσει κάποιος ευτραφής, δεν μπορώ πια να πω χοντρός, το σιχαμένο πολιτικά κορέκτ, και θα πρέπει να προσθέσω απαραίτητως και το θηλυκό, ξανά το πολιτικά κορέκτ, αν κάτσει λοιπόν άνθρωπός τις με αυτά τα χαρακτηριστικά, λόγω του ότι έχει χαλάσει ο μηχανισμός, ανεβαίνει ως πάνω η παλιοκαρέκλα και μετά πρέπει να κάτσω πάνω της με φούρια να πιεστεί το έμβολο και νάρθει στα σύγκαλά της. Ξέφυγα. Λοιπόν... Μια κοιλιά σαν το εκκρεμές του Φουκώ. Πάω να βάλω καφέ. Κι επειδή έχει χαλάσει κι η κανονική καφετιέρα, η μεγάλη, κι έχω μόνο τη μικρή, μια τοσοδούλα, βάζω δέκα φορές τη μέρα να φτιάξω καφέ. Όταν ακουστεί το χαρακτηριστικό σφύριγμα, όπως αυτό που περιγράφουν τα μάνιουαλ, βγάζω την καφετιέρα από το μάτι, μάλλον την αποσύρω, ή μήπως την απομακρύνω; και ζεσταίνω γάλα, καφέ με γάλα, και απαραίτητως ζάχαρη, τόσες φορές έχω πει να πάω να πάρω στέβια, η πολλή ζάχαρη βλάπτει, η στέβια είναι

ακριβή, τόκουε παραχέσει τα bio, τέλος πάντων, η κοιλιά της είναι σαν το εκκρεμές του Φουκώ. Μέσα της κολυμπάνε αρχαία ερείπια κι όλα τα απαγορευμένα. Ν' αναφερόταν άραγε στον Ουμπέρτο Έκο; Πού τον θυμήθηκε βραδιάτικα; Η σημειωτική της ανίας. Περπατάω βέβαια, άρχισε πάλι το γαϊτανάκι των εμμονών, αλλά δεν αρκεί. Έτσι δεν στρώνει η κοιλιά. Θέλει άλλα κόλπα. Σιγά τώρα, έχουμε τόσα και τόσα, να σπαζοκεφαλιάσουμε και γι' αυτό... Καλά, δε μου λες, πώς σου φαίνεται που σήμερα μούπε ο σπιτονοικοκύρης να πληρώσω εγώ λέει την περοίδα που έσπασε, δικά του είναι τα έξοδα, τί γράφει το συμβόλαιο; Να του πεις ότι αν φύγεις απ' το σπίτι δεν το παίρνεις μαζί σου το ρολό, εκεί θα μείνει, μα δεν είναι γυφτιά; Και μου τόφερε κι αλλιώς, πως δεν μου ανέβασε το νοίκι, έτσι μούπε, κι εγώ σαν κότα δεν μίλησα, κάτι τέτοια κάνω και τα βάζω με τον εαυτό μου, δε χρειάζεται ν' αυτομαστιγώνομεθα κιόλας, άλλη από δω, αμάν μ' αυτά τα κλισέ των εγχειριδίων αυτοβοήθειας, τί πανούκλα κι αυτή ρε φίλε, να τον πάρεις αύριο το πρωί να του πεις ότι δεν συμφωνείς, το σημειώνω, ναι, σημείωσέ το, σε ζάλισα απόψε, μπα, είμαι πτώμα, πήγαινε για ύπνο τότε, ε, ναι, άλλο ένα τσιγάρο κι έφυγα, δεν το κόβεις το ρημάδι; Δεν θέλω να το κόψω, εσύ τί ζόρι τραβάς; Καλά ντε, δεν είπα και τίποτα. Πώς είναι τελικά μια κοιλιά σαν το εκκρεμές του Φουκώ; Θέλετε να επιτρέψετε σ' αυτή την εφαρμογή να κάνει αλλαγές στη συσκευή σας; Όχι ρε φίλε, δεν θέλω! Καμιά αλλαγή στο σύστημα! Μια χαρά ρολάρει το σύστημα! Καλά που υπάρχει κι αυτό...

■ εν τέλει

Σχολεία υπό διάλυση

■ του **Νίκου Ταυρή**

Αυτό που έγινε στο νηπιαγωγείο στα Λιόσια, με τον ξυλοδαρμό της εκπαιδευτικού από γονείς είναι μία από τις ακραίες εκδοχές ενός φαινομένου που ταλανίζει καθημερινά κάθε σχολείο. Είναι προϊόν της πολιτικής που επί χρόνια διαλύει το δημόσιο σχολείο. Κενά που δεν καλύπτονται, συγχωνεύσεις τμημάτων με παιδιά στοιβαγμένα στις αίθουσες, κτίρια που ρημάζουν. Παράλληλα, «πρότυπα» και «Ωνάσεια» για τους λίγους, φροντιστήρια για όσους πληρώνουν και ιδιωτικά πανεπιστήμια για τη συνέχεια. Η Παιδεία

παραδίδεται κομμάτι-κομμάτι στα ιδιωτικά συμφέροντα. Το δημόσιο σχολείο μετατρέπεται σε διαλυμένο ξέφραγο αμπέλι, όπου ο καθένας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Όταν το κράτος αποσύρεται και με τη βούλα, τότε πολλοί είναι αυτοί που θα αποφασίζουν να γίνουν χορηγοί, παιδονόμοι, ελεγκτές, έμποροι ουσιών, επιθεωρητές και σε κάποιες περιπτώσεις και δικαστές... Μία από αυτές τις καταστάσεις είναι και οι ανεξέλεγκτοι γονείς. Έτσι έχουμε γονείς που μπαίνουν στις αίθουσες και τα βάζουν με τον εκπαιδευτικό επειδή έκανε παρατήρηση στο παιδί τους. Γονείς που έχουν άποψη για όλα: Πόσο καλός είναι ο δάσκαλος, τι διδάσκεται το παιδί, πώς βαθμολογείται, πώς φτιάχνεται το πρόγραμμα. Γιατί ο γονέας έχει μετατραπεί σε πελάτη και είναι απέναντι στον εκπαιδευτικό που έχει υποβιβαστεί σε υπάλληλο εξυπηρέτησης.

Μέσα σε αυτό το τοπίο ο εκπαιδευτικός έχει χάσει κάθε κύρος. Το υπουργείο τον αξιολογεί, τον ελέγχει, τον απειλεί με πειθαρχικά και τον παρουσιάζει δημόσια ως τον βασικό υπεύθυνο για ό,τι δεν πάει καλά. Πώς να τον σεβαστεί ο γονιός, όταν δεν τον σέβεται το υπουργείο; Και μαζί με το σχολείο διαλύεται και η σχέση εκπαιδευτικού-μαθητή. Μια σχέση εμπιστοσύνης, που στηρίζεται στη γνώση, στον χρόνο και στο κύρος, γίνεται συναλλαγή με παράπονα, καταγγελίες και βιντεάκια.

Η λύση δεν είναι ούτε οι κάμερες ούτε οι αστυνομικοί στις εισόδους που θα προτείνει κάποιος υπουργός. Τα προβλήματα του σχολείου πρέπει να λύνονται συλλογικά: Από τον σύλλογο διδασκόντων, τον σύλλογο γονέων και τα συμβούλια των μαθητών, που κάθονται στο ίδιο τραπέζι, συζητούν και αποφασίζουν. Το υπουργείο, πάντως, θα συνεχίσει να καταδικάζει την αυτοδικία, να συγχωνεύει τμήματα, να μετράει «αριστεία» και να ρίχνει το μπαλάκι στην «ατομική ευθύνη» γονιών και δασκάλων. Τα Λιόσια θα ξεχαστούν μέχρι το επόμενο περιστατικό. Και το δημόσιο σχολείο θα συνεχίσει να διαλύεται, αθόρυβα και μεθοδικά, μέσα σε μια κοινωνία που της ασκείται βία σε κάθε έκφασή της.

